

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 01, 2014

Nummer 1, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:6103](#) 19-12-2013

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:6034](#) 12-12-2013

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:5947](#) 05-12-2013

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:4212](#) 26-11-2013

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:4159](#) 26-11-2013

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:3198](#) 07-08-2013

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2013:9754](#) 04-12-2013

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 05-12-2013

Henry Cherif Kismoun/Frankrijk

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Erkenning in Spanje onverenigbaar met de Nederlandse openbare orde: terecht verzoek om voorlopige voogdij.

Uit de biologische moeder is in 2013 te Spanje een kind geboren. De man, die is gehuwd met een Nederlandse vrouw, staat op de Spaanse geboorteakte vermeld als vader van het kind. De biologische moeder is na de geboorte van het kind met onbekende stemming vertrokken. De man heeft het kind meegenomen naar Nederland. Bij beschikking van de Rechtbank Oost-Brabant van 26 april 2013 heeft zij op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming BJZ belast met de voorlopige voogdij over het kind. Op 13 juni 2013 heeft de raad een verzoek strekkende tot benoeming van een (tijdelijke) voogd op grond van artikel 1:253r BW ingediend. De man is in beroep gekomen van de beschikking van de rechtbank.

Beoordeeld dient volgens het hof te worden of het kind ten tijde van het verzoek van de raad onder het wettelijk vereiste gezag stond dan wel of dit gezag over hem werd uitgeoefend. De aangifte door de man van de geboorte van het kind geldt naar Spaans recht, zo begrijpt het hof, als een erkenning van het kind door de man. Dat de man ten tijde van de geboorte van het kind met een ander dan de biologische moeder van het kind was gehuwd, zou in Spanje aan de rechtsgeldigheid van deze erkenning niet in de weg staan. Volgens de vader brengt de vermelding van hem als vader op de (Spaanse) geboorteakte het ouderlijk gezag over het kind mee.

Krachtens artikel 10:101 BW jo. artikel 10:100 BW worden buitenlandse rechtsfeiten en rechtshandelingen, waarbij familierechtelijke betrekkingen uit hoofde van afstamming zijn vastgesteld of gewijzigd, welke zijn neergelegd in een door een bevoegde instantie overeenkomstig de plaatselijke voorschriften opgemaakte akte, in Nederland van rechtswege erkend, tenzij zich een van de onder artikel 10:100 lid 1 onder b en c BW genoemde weigeringsgronden voordoet. De weigeringsgrond, bedoeld in artikel 10:100 lid 1 onder c – de erkenning is kennelijk onverenigbaar met de openbare orde – doet zich ingevolge het bepaalde in artikel 10:101 lid 2 onder a in elk geval voor indien de erkenning is verricht door een Nederlander die naar Nederlands recht niet bevoegd zou zijn om de minderjarige te erkennen. Blijkens artikel 1:204 lid 1 onder e BW geldt dit voor een Nederlandse man die gehuwd is met een andere vrouw dan de moeder van het kind, tenzij de rechtbank heeft

vastgesteld dat aannemelijk is dat tussen de man en de moeder een band bestaat of heeft bestaan die in voldoende mate met een huwelijk op één lijn valt te stellen of dat tussen de man en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat.

In het onderhavige geval was de man ten tijde van de geboorte van het kind gehuwd met de vrouw en is er geen sprake van vaststelling door de rechtbank dat aannemelijk is dat tussen de man en de biologische moeder een band bestaat of heeft bestaan die in voldoende mate met een huwelijk op één lijn valt te stellen of dat tussen de man en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat. Het heeft er naar het oordeel van het hof alle schijn van dat er in de onderhavige zaak sprake is van het omzeilen van de regelgeving met betrekking tot interlandelijke adoptie, hetgeen strijdig is met de fundamentele beginselen of waarden van de Nederlandse rechtsorde. Dit brengt mee dat de in de geboorteakte van het kind neergelegde erkenning naar het oordeel van het hof onverenigbaar is met de openbare orde en als gevolg daarvan niet vatbaar voor erkenning in Nederland. Hieruit volgt dat de man niet de juridische vader is van het kind en evenmin het gezag over hem heeft. Nu door de afwezigheid van de biologische moeder het ouderlijk gezag over het kind niet wordt uitgeoefend, heeft de raad de rechter terecht verzocht in de gezagsuitoefening over het kind te voorzien.

Het hof ziet geen gronden om de zaak, zoals door de man is verzocht, op grond van artikel 15, lid 1, Verordening Brussel II bis, te verwijzen naar een gerecht in Spanje. Volgens het hof heeft de man geen feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat hij en de vrouw en daarmee het kind hun gewone verblijfplaats in Spanje hebben verkregen.

Op grond van het vorenstaande bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-12-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:6103

Zaaknummer: HV200.130.726_01

Wetsartikelen: 1:241 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Henry Cherif Kismoun/Frankrijk

Wijziging familienaam brengt identiteit tot uitdrukking.

Klager, een Franco-Algerijnse man, woont in Frankrijk. Bij zijn geboorte (1957) is hij ingeschreven met de familienaam van zijn moeder, Henry. Een paar jaar later wordt hij door zijn vader, een Algerijnse man, erkend. Als klager 3 jaar oud is, laat zijn moeder hem in de steek. Vader ontfermt zich over hem en over zijn broer en zus en brengt hen naar zijn gezin in Algerije waar klager opgroeit. Klager gaat daar naar school en later doet hij daar militaire dienst. Vanaf zijn derde jaar draagt hij de naam Cherif Kismoun. Als klager als volwassene naar Frankrijk terugkomt (1977). Hij probeert contact te maken met zijn moeder maar zij slaat dit af. In Frankrijk gebruikt hij de naam van zijn vader voor alle informele gelegenheden, maar voor de burgerlijke stand is zijn familienaam Henry. Wanneer hij in 1992 trouwt onder de naam Kismoun, wordt hem bericht dat het huwelijk vatbaar is voor vernietiging. Ook de familienamen van zijn vier kinderen moeten van overheidswege worden gewijzigd van Kismoun in Henry. Klager start een procedure om zijn familienaam te wijzigen, maar de Franse rechters oordelen dat een emotionele reden geen grond is voor naamswijziging. Bovendien zou hij niet overtuigend hebben bewezen dat zijn moeder hem daadwerkelijk heeft verlaten. De vraag is, aldus het EHRM, of de Franse autoriteiten de botsende belangen op de juiste manier hebben afgewogen. Beperkingen in de wijzigingen van een familienaam dienen het overheidsbelang van de rechtszekerheid. Openbare diensten hebben er belang bij dat de identiteit van een persoon op betrouwbare wijze kan worden vastgesteld. Het EHRM oordeelt echter dat deze belangen niet voldoende opwegen tegen klagers belang bij wijziging. De Franse autoriteiten hebben op geen moment een overtuigende reden gegeven voor de weigering. Met een ongemotiveerde afwijzing gingen de Franse autoriteiten voorbij aan een belangrijk onderdeel van klagers persoonlijkheid, zijn Algerijnse identiteit, die door de naam Kismoun tot uitdrukking wordt gebracht. Hierdoor is een uit artikel 8 EVRM voortvloeiende positieve verplichting geschonden. Frankrijk moet klager 4.000 euro immateriële schadevergoeding betalen.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 05-12-2013

Zaaknummer: 32265/10

RECHTSPRAAK

Hof kwalificeert een tussen partijen gesloten overeenkomst over kinderalimentatie niet als een alimentatieovereenkomst in de zin van Boek 1 BW.

Partijen waren met elkaar gehuwd en hebben beiden een kind van dezelfde man. Van het oudste kind is verweerster samen met de man juridisch ouder. Van het jongste kind is verzoekster samen met de man juridisch ouder. In het kader van de echtscheidingsprocedure in 2009 kwamen partijen, in de vorm van een ouderschapsplan, overeen dat verzoekster maandelijks een bedrag aan kinderalimentatie aan verweerster zal voldoen voor beide kinderen. Bij vonnis in kort geding van 11 augustus 2011 is eveneens bepaald dat verzoekster de overeengekomen kinderalimentatie aan verweerster dient te voldoen. In 2013 verzoekt verzoekster de rechtbank om nihilstelling van de bij voornoemd kortgedingvonnis opgelegde kinderalimentatie, maar vangt bot. Verzoekster herhaalt haar verzoek in hoger beroep en verzoekt daarnaast de overeengekomen onderhoudsverplichting voorlopig te schorsen, totdat een nieuwe beslissing daaromtrent is gegeven.

Naar het oordeel van het hof ontbreekt een wettelijke grondslag voor het wijzigingsverzoek van verzoekster. Uitsluitend juridische ouders kunnen op grond van Boek 1 BW een overeenkomst betreffende levensonderhoud sluiten. Aangezien verzoekster geen juridische ouder is van het oudste kind en verweerster geen juridische ouder is van het jongste kind, kan de afspraak tussen partijen over de onderhoudsbijdrage voor beide kinderen niet gekwalificeerd worden als een overeenkomst betreffende levensonderhoud, zoals bedoeld in Boek 1 BW. Het vorenstaande heeft, aldus het hof, tot gevolg dat verzoekster haar wijzigingsverzoek niet kan baseren op de bepalingen van artikel 1:401 BW. Voor een wijziging van de eerdergenoemde overeenkomst dient verzoekster volgens het hof de dagvaardingsprocedure te volgen. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Met betrekking tot de door verzoekster verzochte schorsing van haar betalingsverplichting overweegt het hof als volgt. Ook voor dit verzoek ontbreekt een wettelijke grondslag. Verzoekster bepleit artikel 360 lid 2 Rv naar analogie toe te passen, echter dit artikel ziet op de schorsing van de uitvoerbaarheid bij voorraad van de uitspraak waartegen hoger beroep is

ingesteld. Verzoekster verzoekt echter haar verplichting uit hoofde van het vonnis in kort geding, dat reeds in kracht van gewijsde is gegaan, te schorsen. Het vorenstaande leidt ertoe dat verzoekster in haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:4159

Zaaknummer: 200.127.700/01 en 200.127.700/02

Wetsartikelen: 1:401 BW en 360 lid 2 Rv

RECHTSPRAAK

Benoeming bijzondere curator ten behoeve van kinderverhoor minderjarige jonger dan twaalf jaar.

De onder toezicht gestelde minderjarige is geboren uit de inmiddels beëindigde affectieve relatie tussen de moeder en de vader. De moeder is alleen belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. De moeder en de vader voeren een jarenlange juridische strijd over een omgangsregeling tussen de vader en de minderjarige. De rechtbank heeft inmiddels een definitieve omgangsregeling ten behoeve van de vader en de minderjarige vastgesteld, maar daartegen is de moeder in hoger beroep gekomen. De minderjarige wil loyaal blijven aan beide ouders en ondervindt veel hinder van hun almaar aanhoudende onderlinge strijd. De minderjarige heeft de leeftijd van twaalf jaren nog niet bereikt, maar wil graag zijn mening kenbaar maken tijdens de procedure in hoger beroep. Daarom heeft de minderjarige de rechtbank verzocht om de benoeming van een door hem voorgestelde bijzondere curator. Dat verzoek werd door de rechtbank afgewezen. De minderjarige herhaalt zijn verzoek in hoger beroep en verwijst in dat kader naar het IVRK.

Naar het oordeel van het hof is genoegzaam komen vast te staan dat de belangen van de minderjarige en zijn moeder als gezaghebbende ouder niet parallel lopen. Uit een recent uitgebracht rapport van de Raad voor de Kinderbescherming blijkt dat de minderjarige kampt met loyaliteitsproblemen. De minderjarige wil graag zelf met de rechter spreken en wil weten waar de procedure over gaat. Naar het oordeel van het hof is het in het belang van de minderjarige dat hij wordt gehoord. Omdat de minderjarige steun vindt bij de aanwezigheid van de voorgestelde bijzondere curator, mag deze bijzondere curator van het hof bij het verhoor van de minderjarige aanwezig zijn. Gelet op de concrete omstandigheden van het geval acht het hof het bovendien van belang dat iemand de belangen van de minderjarige behartigt tijdens de mondelinge behandeling en het verdere verloop van de omgangsprocedure in hoger beroep. Het hof wijst het verzoek van de minderjarige daarom toe voor de duur van die procedure.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:3198

Zaaknummer: 200.130.510/01

Wetsartikelen: 1:250 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing van het verzoek tot gedwongen ontheffing van het gezag.

Bij de bestreden beschikkingen heeft de rechtbank beide ouders van het ouderlijk gezag over zowel kind 1 als kind 2 ontheven en de Stichting tot voogdes benoemd. De kinderen verblijven sinds juni 2011 in een pleegezin. De relatie tussen de ouders is verbroken. Zowel de vader als de moeder zijn in hoger beroep gekomen van deze beschikkingen. Het hof overweegt dat in casu aan de vereisten van artikel 1:266 BW is voldaan. Vanwege de pedagogische onmacht van de ouders om op dit moment de plicht tot verzorging en opvoeding te vervullen is er grond de ouders te ontheffen van het gezag. Het belang van de kinderen verzet zich niet tegen een ontheffing. Het hof is evenwel van oordeel dat, met het oog op artikel 1:268 BW, de verzochte ontheffing niet kan worden uitgesproken. De ouders verzetten zich tegen de ontheffing en de uitzondering van artikel 1:268 lid 2 sub a BW is naar het oordeel van het hof hier niet van toepassing. Niet gebleken is dat de uithuisplaatsing onvoldoende is om de dreiging van de zedelijke en geestelijke belangen en de gezondheid van de kinderen af te wenden. De ouders hebben, naar het oordeel van het hof, voldoende blijk gegeven van een duurzame bereidheid de kinderen in het pleeggezin te laten opgroeien. Weliswaar koesteren de ouders de wens dat de kinderen in de toekomst weer bij een van hen kunnen komen wonen, maar zij beseffen dat thuisplaatsing op korte termijn niet aan de orde is en dat de kinderen thans het beste af zijn in het pleeggezin, met wie de ouders een goed contact hebben. Niet is gebleken dat de ouders de kinderen nog belasten met de mededeling dat zij mogelijk op termijn weer bij vader of moeder kunnen wonen. Gesteld noch gebleken is dat de ouders beslissingen ten aanzien van de kinderen zouden frustreren of dat de kinderen of de pleegouders last zouden ondervinden rondom de jaarlijkse verlengingen van de ondertoezichtstellingen en de machtigingen uithuisplaatsing. Het hof vernietigt de beschikking waarvan beroep en wijst het verzoek van de raad tot ontheffing van de ouders van het gezag alsnog af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-12-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:6034

Zaaknummer: HV200.133.601_01 en HV.133.610_01

Wetsartikelen: 1:266 BW en 1:268 BW

RECHTSPRAAK

Rekening en verantwoording over het gevoerde bewind over het vermogen van rechthebbenden.

Deze zaak betreft de rekening en verantwoording over het gevoerde bewind over het vermogen van de rechthebbende en de door de appellant verzochte vaststelling van de bewindvoerdersbeloning. De kantonrechter heeft in casu de goedkeuring aan de rekening en verantwoording op onderdelen onthouden, te weten de beloning, kosten Smart FMS en de kosten betaald aan het aan de bewindvoerder gelieerde advocatenkantoor. De bewindvoerder voert in hoger beroep aan dat de kantonrechter ten onrechte de goedkeuring heeft onthouden. Het hof stelt voorop dat het de kantonrechter is die in individuele gevallen toezicht houdt op het bewind alsmede op het functioneren van de bewindvoeder. De kantonrechter stelt immers het bewind in en hij benoemt en ontslaat de bewindvoerder. De kantonrechter ontvangt ook jaarlijks de rekening en de verantwoording van de bewindvoerder en kan de goedkeuring (op onderdelen) onthouden aan de rekening en verantwoording die ingevolge artikel 1:445 lid 1 BW ten overstaan van hem wordt afgelegd. Dit geldt ook indien de rechthebbenden de rekening en verantwoording voor akkoord hebben ondertekend. De bevoegdheid van de kantonrechter om goedkeuring te onthouden beperkt zich niet tot het in de eerste zin van artikel 1:445 lid 1 BW omschreven geval. Artikel 1:445 lid 2 BW verbindt immers slechts een – nader omschreven – gevolg aan een reeds verleende goedkeuring. Al hetgeen de bewindvoerder aanvoert ten aanzien van de handelings- en wilsbekwaamheid van de rechthebbenden doet in casu dan ook niet af aan de bevoegdheid van de kantonrechter de goedkeuring te onthouden, aldus het hof. Het hof merkt voorts op dat de beslissing van de kantonrechter de goedkeuring te onthouden, geen aansprakelijkheid van de bewindvoerder impliceert. Hoe de bestreden beschikking de eventueel door de rechthebbenden aan de bewindvoerder verleende decharge zou kunnen doorkruisen, zoals door de appellant wordt betoogd, valt zonder nadere toelichting niet te begrijpen, aldus het hof. Evenmin valt volgens het hof, in tegenstelling tot hetgeen de bewindvoerder betoogt, in te zien waarom de beschikking niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard had kunnen worden. Appellant voert aan dat de kantonrechter zich in de bestreden beschikking ten onrechte uitgesproken heeft over de aansprakelijkheid van de bewindvoerder en de schade die rechthebbenden zouden hebben geleden, zonder dat daarover een geschil is ontstaan met rechthebbenden. Het hof overweegt

hieromtrent dat de kantonrechter in casu op het verzoek van de bewindvoerder tot vaststelling van de bewindvoerdersbeloning hierover heeft beslist alsmede over de ten laste van de rechthebbenden gebrachte kosten. Vervolgens heeft de kantonrechter de verplichting opgelegd om hetgeen teveel bij de rechthebbenden in rekening is gebracht terug te betalen. Naar het oordeel van het hof is de kantonrechter daarmee binnen de kaders van de hem toegemeten bevoegdheden en zijn toezichthoudende taak gebleven. Vervolgens stelt appellant dat de kantonrechter ten onrechte heeft overwogen dat de kosten van de Smart FMS-applicatie niet ten laste van de rechthebbenden mogen komen. Het hof stelt voorop dat bewindvoerder de kosten van de bewindvoering dient te beperken. Het hof is van oordeel dat het sluiten van overeenkomsten met betrekking tot deze softwareapplicatie buiten de grenzen van een normale exploitatie van de onder de bewind gestelde goederen valt. Naar het oordeel van het hof kan niet gesproken worden van een 'gewone beheersdaad' die de bewindvoerder ingevolge artikel 1:441 lid 2 BW zonder toestemming van de rechthebbende mag verrichten. Er kan niet van een impliciete toestemming worden gesproken indien de rechthebbenden de rekening en verantwoording hebben goedgekeurd en/of de Smart FMS-applicatie hebben gebruikt, zeker niet nu de rechthebbenden de groep kwetsbare personen betreft, zoals bedoeld in HR 28 september 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BX7462). De gemaakte kosten in verband met de Smart FMS-applicatie dient de bewindvoerder aan de rechthebbenden dan ook terug te betalen. Voor zover appellant grieft tegen het onthouden van de goedkeuring van betalingen aan een aan appellant gelieerd advocatenkantoor legt het hof de toets aan of het inschakelen van een advocaat en het maken van advocaatkosten in het belang van rechthebbenden gerechtvaardigd is. Voor zover blijkt van aldus noodzakelijk te achten advocaatkosten en de hoogte daarvan met voldoende zekerheid is vast te stellen, neemt het hof deze kosten in aanmerking, waarbij het aan appellant is de gerechtvaardigdheid van deze kosten te onderbouwen en de relevante feiten en omstandigheden aan te voeren en nader te onderbouwen. Waar dit niet voldoende gebeurt komt dit voor rekening en risico van appellant. Het hof vernietigt op basis van het voorgaande de beschikking voor zover dit de hoogte van het terug te betalen bedrag betreft en bekrachtigt de bestreden beschikking voor het overige.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-12-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:5947

Zaaknummer: HV200.119.347_0

Wetsartikelen: 1:445 BW

RECHTSPRAAK

Nieuwe zelfstandige verzoeken kunnen niet voor het eerst in hoger beroep worden gedaan.

Uit het huwelijk van partijen zijn twee kinderen geboren. Bij de echtscheidingsbeschikking van 7 december 2004 is een door de man aan de vrouw te betalen bijdrage vastgesteld voor de verzorging en opvoeding van de kinderen. Bij beschikking van 9 september 2008 is een lagere bijdrage vastgesteld. De vrouw heeft de rechtbank bij dit geding inleidend verzoekschrift verzocht de beschikking van 9 september 2008 te wijzigen in die zin dat de bijdrage per 1 juni 2012 op € 450,-- per kind per maand wordt gesteld. Bij de bestreden beschikking van 23 januari 2013 heeft de rechtbank bepaald dat de man met ingang van 13 juli 2012 tot 1 december 2012 € 329,-- per kind dient te betalen en met ingang van 1 december 2012 € 317,-- per kind per maand. De man is in hoger beroep van deze beschikking gekomen en verzoekt het hof een lagere bijdrage vast te stellen. Bij brief van 27 september 2013 heeft de man zijn verzoek in hoger beroep aangevuld en verzocht de door hem aan de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de zoon met ingang van 25 juli 2013 op nihil te stellen en te bepalen dat de vrouw haar aandeel in de kosten van verzorging en opvoeding van de zoon met ingang van 25 juni 2013 aan de man dan wel rechtstreeks aan de zoon zal betalen. De zoon verzoekt te bepalen dat de vrouw haar aandeel in de kosten van studie en levensonderhoud van de zoon rechtstreeks aan hem zal betalen. Ten aanzien van het aanvullend verzoek van de man en het verzoek van de zoon om een door de vrouw te betalen bijdrage in zijn kosten van studie en levensonderhoud te bepalen overweegt het hof dat deze verzoeken nieuwe zelfstandige verzoeken betreffen. Ingevolge het bepaalde in artikel 362 Rv kunnen dergelijke verzoeken niet voor het eerst in hoger beroep worden gedaan. Het hof verklaart de man en de zoon dan ook niet-ontvankelijk in deze verzoeken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:4212

Zaaknummer: 200.125.731/01

Wetsartikelen: 326 Rv

RECHTSPRAAK

Het verweer dat er geen plaats zou zijn voor een gebruiksvergoeding slaagt niet op grond van de strekking van artikel 1:81 BW en artikel 1:165 BW.

In de echtscheidingsprocedure met nevenvoorzieningen heeft de man onder meer verzocht te bepalen dat het hoofdverblijf van de minderjarige bij hem zal zijn. De rechtbank heeft dit verzoek toegewezen. Tevens heeft de man het voortgezet gebruik van de echtelijke woning verzocht voor de duur van zes maanden. De vrouw heeft eveneens verzocht het voortgezet gebruik aan de man toe te kennen, en daarbij te bepalen dat de man aan haar een gebruiksvergoeding is verschuldigd vanaf het moment van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand alsmede, op grond van artikel 3:169 BW, vanaf zes maanden na de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand. De man vraagt het verzoek met betrekking tot een gebruiksvergoeding af te wijzen. Hij voert hiertoe aan dat de vrouw twee jaar het exclusieve gebruik van de woning heeft gehad, terwijl de man de volledige hypotheekrente en aflossing heeft betaald alsmede de huurpenningen voor zijn eigen woning. De vrouw heeft zelfs in die periode in de woning samengewoond met haar nieuwe partner. Zo er al een gebruiksvergoeding zou moeten worden toegekend, dan dient deze naar de mening van de man, niet voor het volledige bedrag toegekend te moeten worden, nu de man de zorg heeft voor de kinderen en het woongenot moet delen met de kinderen. De rechtbank honoreert het verweer van de man niet. De man heeft weliswaar aangegeven dat in kader van de redelijkheid en billijkheid moet worden meegenomen dat vrouw voorafgaande aan de scheiding het exclusieve genot van de woning heeft gehad en dat de man alle lasten heeft voldaan, maar de rechtbank is van oordeel dat partijen krachtens artikel 1:81 BW tijdens het huwelijk verplicht zijn om elkaar het nodige te verschaffen. De rechtbank verstaat hieronder ook het gebruik van de echtelijke woning en de betaling van de daaraan verbonden lasten. De rechtbank overweegt dat de door de vrouw gevraagde vergoeding ziet op een vergoeding voor het gemis van het genot van het gemeenschappelijk huwelijksvermogen na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking. De rechtbank acht een gebruiksvergoeding op zijn plaats. Naar het oordeel van de rechtbank maakt het daarbij niet uit of de man al dan niet de lasten van de echtelijke woning blijft betalen. De rechtbank weegt daarbij mee dat de vrouw tot de verdeling

van de woning in de rechtsverhouding met de man voor 50% draagplichtig blijft voor de aan de echtelijke woning verbonden lasten en dat een en ander doorgaans wordt verrekend bij de afwikkeling van de verdeling van de huwelijksgemeenschap. Aan het verweer van de man dat de man geen financiële middelen heeft gaat de rechtbank voorbij, aangezien de rechtbank kan bepalen dat de gebruiksvergoeding pas opeisbaar wordt als de echtelijke woning is verkocht en geleverd, hetgeen niet ongebruikelijk is. De rechtbank bepaalt dit ook in het dictum. De rechtbank honoreert het verzoek van de vrouw een gebruiksvergoeding toe te kennen voor de duur van zes maanden na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking, maar wijst het verzoek na ommekomst van deze termijn af, nu dit geen nevenverzoek betreft als bepaald in artikel 1:827 Rv. Het verzoek vertoont naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende samenhang met het echtscheidingsverzoek, aangezien het veel meer een vermogensrechtelijk karakter heeft. Bij de bepaling van de gebruiksvergoeding gaat de rechtbank voorbij aan de stelling van de man dat de gebruiksvergoeding moet worden gematigd omdat hij het genot van de woning moet delen met de kinderen. Volgens de rechtbank ziet artikel 1:165 BW op het toekennen van het voortgezet gebruik van de woning aan een van de echtelieden en de zijnen. Voor de door de man gegeven interpretatie kan volgens de rechtbank geen steun worden gevonden in de jurisprudentie en de wetsgeschiedenis.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-12-2013

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2013:9754

Zaaknummer: C/03/175174/FA RK 12-1114

Wetsartikelen: 1:81 BW, 1:165 BW en 3:169 BW